

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sacri sacerdotij defensio co[n]tra Lutheru[m]

Fisher, John

Coloniæ, 1525

VD16 F 1240

XXX Eam tamen gratiam spiritus ad exhibitionem signi cuiusdam sensibilis
donari uult, quo rite praestito gratiam protinus datam esse credamus

urn:nbn:de:hbz:466:1-30878

CONGRESSVS SECVNDVS,

& ecclesiis ipsis rite præficiunt, quales ante monstrauiamus, oportere uocari, uocatos autem institui, & demum institutos, ad ministeriū suū emitti. Non autem ita uocant, instituunt, mittuntur singuli christiani. Quamobrē neq; ad hunc modū sacerdotibus habendi sunt quicq; christiani. Cæteræ christianos & singulos quidē neutiq; inficiamur unctos esse, sed ad militandū unctos, non ad euangelizandū. Christus uero se dicit unctū ad euangelizandū. Sic em̄ Esaiā de se uaticinantē recenset Lucas 4. Spiritus (inquit) dñi sup me, propterea q; unxit me, ad euangelizandū pauperibus misit me. Vnctus est ergo Christ⁹ gratia spiritali, ut paupibus euangelizaret. In qua unctione soli pastores Christo cōmunicant. Nā ut euangelizandi munus efficacius impleant, unctione spūs interiorius ungun̄. Et hi non sibi solis, uerū etiā populo sacerdotes constituti sunt, & ecclesiis iure præficiunt, utpote rite uocati, creatiq; & missi. Quis iā dubitare potest istos accepisse grām, ab ipso gratiæ omniū fonte & datore spū, a q̄ pastores & architecti agricolæq; populo pariter & ecclīæ dati sunt. Sed iā pro isto axioma te satis.

NONVM. AXIOMA.

¶ Eam tamen gratiam spiritus ad exhibitionem signi cuiusdam sensibilis donari uult, quo rite præstito gratiam protinus datam esse credamus.

XXX

Plurima oportet credi in scripturis non expressa.

Actoꝝ, 8

Vanq; scriptura sacra non istud palā expresserit, tamen ex his quæ in ea tradunt, potest apertissimum esse. Neq; em̄ semper in scripturis exprimunt omnia, quæ nihilominus cuncti uera credimus & indubitata. Nā ubi quæso scriptū est, q; aut Christus apostolos docuerit, aut spūs iusserit, quatenus apostoli manus baptismi imponerent, & tamen cōstat eos id ipsum haudquaquē inaniter fecisse. Nā quū ad Philippi diaconi prædicationē Samaritanæ credidissent, & essent baptizati, nō tamen ante sensibilibus spiritū sanctū acceperunt, q̄ Petrus & Iohannes iisdē imposuissent manus. Quamobrē & Simon qui prius arte magica gentē illā dementarat, cernens, eos per manuū apostolicarū impositionē tū afflatos spiritu, studuit hanc sibi facultatē pecuniis cōparare, nimirū ut cuicunq; manus ipse imposuerit, mox in

de spiritū sanctū obtineret. Et quis credat apostolos id tenta-
 re uoluisse, nisi per spiritū hoc ipsum ante fuissent edocti. Vt
 tū ita spiritū eos docuisse nusq̃ in scripturis aperte legitur. Sic
 multa sunt profecto quæ per ap̃los ecclesiæ tradita fuerāt, quæ
 tamen ab eis nusq̃ erant scripturis cōmendata. Liqueat istud,
 quū ex alijs, tū ex Eusebij Cæsariensis historia, qui cap. 36. li-
 bri. 3. sic ait. Quū Ignatius per Asiam sub custodia nauigaret
 singulas quasq̃ digrediens ciuitates, & ecclesiæ populos euā-
 gelicis cohortationibus edocebat in fide persistere, & obser-
 uare se ab hæreticorū contagijs, qui tunc primū copiosius cœ-
 perant pullulare, & ut diligentius ac tenacius apostolorū tra-
 ditionibus inhærerent, quas traditiones, cautelæ gratia, & ne
 quid apud pastores remaneret incerti, etiam scriptas se asse-
 rit reliquisse. Hæc Eusebius. O si liber ille iā extaret, in quo
 traditiones apostolorū Ignatius digesserat, non est dubiū quin
 multa quæ iā desyderant, in eo clarissime cerneremus. Sed ut
 ad institutū reuertamur. Sicut non citra mandatū & doctrinā
 spūs, apli spiritū sanctū baptizatis impositione manū cōtule-
 runt, ita per eiusdē spūs eruditionē, etiā ordinandis imposue-
 runt manus, ut & ipsi grām peculiare adepti, munus suū effi-
 caciū adimplerent. Neutrū horū quisq̃ christianus in dubiū
 reuocare potest, quū de utriusq̃ facto ita aperte constet in scri-
 pturis, licet de neutrius mādato, quicq̃ illic certi sit proditum.

Nō oēs ap̃los
 rū eruditiōes
 sunt scriptæ.

Traditiones
 ap̃los ab Ig-
 natione scriptæ
 sunt.

Acto. 8.

XXXI

¶ Porro q̃ impositione manū, ordinationes fiebāt ex mul-
 tis scripturæ locis apertissimū est. Et primū ex ipsius Pauli uer-
 bis ad Timotheū, quæ iā denuo recensere non inutile fuerit. fiebāt manū
 Sic enī ait in eplā priori cap. 4. Ne neglexeris quod in te est impositione
 donū, quod datū est tibi per prophetiā cū impositione manu-
 um autoritate sacerdotij. Et rursum in eplā posteriori cap. 1.
 Cōmonefacio te, ut suscites donū dei quod est in te per im-
 positionē manū meæ. Ecce per impositionē manū Pauli, Ti-
 motheus gratiæ donum accepit.

Cauilli:

Nec est q̃ Lutherus cauillet hanc manū impositionē fuisse
 factā, quū Timotheus a Paulo baptizaret. Nā bis ei man⁹ im-
 ponebant, quēadmodū & de Paulo factū, acta palam docent.
 Semel enī Paulo per Ananiā, quū baptizaret, manus erāt im-

exclusio.